

[Oluf Pedersen.]

imod steg produktionen ikke yderligere i 1951. Der var altså i 1950 en stigning i produktionen på 1½ milliard, og det er blevet til det rene ingenting i 1951. Det vil sige, at forbrugsnedgangen i 1951, som man fremtvang ved gennem skatter og bunden opsparing at begrænse forbruget, bevirkede en mindreproduktion, der antagelig mere end opvejede besparelsen ved nedgangen i forbruget.

Resultatet har altså ikke været en forbedring af Danmarks status. Den er tværtimod blevet forringet. Den arbejdende befolknings levestandard her i landet er derimod blevet sænket. Jeg mener ikke, her er noget at prale af, tværtimod. Det bliver ikke bedre, fordi man kan påstå og med en vis ret, at samtidig er den arbejdsfri indkomst her i landet steget. Det er hele den store arbejdende befolkning, der har betalt de gamle partiers forligsgilde, og den skal vel også betale, hvad der nu kommer ud af gryden. Det er nemlig det, der sker, når man holder en høj diskonto og samtidig giver billige statslån, hvis renter delvis betales af skatteyderne, altså af andre end låntagerne. Det er lige så godt som statstilskud til selve højfinansens. Det bliver resultatet, når man opretholder en importregulering, som ikke alene giver dyre indkøb, men mulighed for monopolindtægt. Jeg skal blot henviser til et eksempel. I et middelstort tekstilfirma bliver indehaverne, to brødre, uenige. Den ene broder sagsøger den anden og kræver, fordi han har mistet en importret, en erstatning på 775 000 kr. Disse 775 000 kr. er allesammen betalt af forbrugerne ved varefordyrelse. Hvad der betales til arbejdsfri indkomster ved varefordyrelse i kraft af importregulering løber antagelig op i hundreder af millioner kroner om året. Det vil også blive følgen, hvis man laver told, som giver den hjemlige industri ufortjent højere priser for dens produktion.

Jeg har aldrig hørt, at man gav højere løn til arbejdere i virksomheder, der er toldbeskyttede. De deltager blot i varefordyrelsen. Det er det, der opnås, når jordværdistigningen ved devalueringen omsættes til højere priser ved salg og omprioritering. Det er det, der sker, hvis det lykkes for finansministeren at få amtsskatterne fra jorden lagt over på arbejdsindkomsten, således som den højtærede minister bebudede at han ville prøve. Det er uomtvisteligt, at opretholdelse og forøgelse af de arbejdsfri indkomster blev resultatet af de fire partiers sidste forligspolitik, samtidig med at levestandarden faldt og Danmark blev et fattigere land.

Det værste og det kriminelle ved dette er nedgangen i landets produktion. Ser man på den tilstand, der har været i den senere periode af året, den nedgang, der har været i produktionen, i forbindelse med, at den samme regering lader en repræsentant i Paris gå ind for og give løfte om, at der skal ske en stigning i produktionen på 25 pct., og man får det stik modsatte resultat, så kan man nok sige: smukke ord, skønne fraser, men handling lige modsat.

Hans Pinstrup: Der er under denne debat fremsat udtalelser om landbrugets forhold, der giver mig anledning til nogle bemærkninger.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen gik ind for, at man skulle opretholde landbrugets prisbindinger og dermed den mest uretfærdige form for beskatning, der vist nogensinde har været gældende, idet disse afgifter falder med deres fulde vægt på den enkelte landbruger uden hensyn til økonomisk bæreevne. De samvirkende danske Landboforeninger har i en udtalelse af 2. maj overfor regering og rigsdag givet udtryk for, at man betragter det som en selvfølge, at prisbindingsloven og kødordningen ikke under nogen form videreføres. Vi har bemærket os regeringens udtalelser om, at disse love ikke bliver forlænget. Man har naturligvis også i landbruget bemærket sig det ærede medlem hr. Hans Hedtofts udtalelser på socialdemokratiets vegne og nu også det ærede medlem hr. H. C. Hansens udtalelse om, at ordningen skulle videreføres. Det giver mig anledning til en yderligere belysning af disse loves karakter.

Der kan jeg ikke undlade først at udtale min beklagelse af, at det danske socialdemokrati i dag så kortsynet bedømmer forhold af afgørende betydning for arbejde, produktion og eksport fremover. Danmarks mangel på råstoffer giver en uløselig forbindelse mellem landbrugets produktion og deraf følgende eksportoverskud og utallige arbejdsmuligheder landet over. Hvor er det fejlagtigt og kortsynet at opbygge modsætninger mellem arbejdere og bønder. Produktionsmæssigt vil de altid være nær forbundet. 180 000 stykker kvæg til Tyskland er betingelsen for tilførslen af kul, jern og stål og dermed beskæftigelse til titusinder af arbejdere, og tilsvarende på andre områder. Alle ved, hvordan det er gået med forhøjelsen af den tyske told, og hvilke vanskeligheder kødafgiften har medført. Gennem en menneskealder har eksporten af mejeriprodukter og bacon på afgørende vis båret Danmarks